



Lawrence Auster

Autor: Lawrence Auster

Masová muslimská imigrace do Ameriky spolu s globální muslimskou nenávisť k Židům představuje pro americké Židy bezprecedentní nebezpečí – „dokonalou bouři“, kvůli které musí alespoň někteří Židé bolestivě přehodnotit svou tradiční podporu co nejotevřenější imigraci. Alespoň to tvrdí Stephen Steinlight ve svém nekompromisním článku *High Noon to Midnight: Why Current Immigration Policy Dooms American Jewry* (Z pravého poledne k půlnoci: Proč se může stávající imigrační politika stát zkázou amerického Židovstva) pro Centrum imigračních studií. Někdejší ředitel národních záležitostí Amerického židovského výboru a dnes hlasitý veřejný zastánce imigrační reformy Steinlight svým soukmenovcům zdůrazňuje, že spolu se zbytkem Ameriky stojí před zásadní volbou. Pokud se odvrátí od svého extrémně liberálního přístupu k imigraci a pomohou Ameriku nasměrovat k rozumnějším pravidlům migrace, bude možné značně zpomalit a možná i úplně zastavit nárůst muslimského společenství v zemi, a tak zachovat dobré podmínky pro život Židů v Americe. Jestliže ale Židé i další vytrvají ve své politice otevřených hranic, během krátkých 30 let se Židé stanou obleženou a bezmocnou menšinou v islamizované, antisemitské Americe.

To jim Steinlight naléhavě vzkazuje, otázkou však je, zda budou poslouchat. Imigrace do Ameriky v první části 20. století byla pro Židy doslova otázkou života a smrti – života pro imigranty a smrti pro ty, kteří zůstali v Evropě, nebo je od bran Ameriky odehnala zpřísněná imigrační politika 20. a 30. let. U Židů, píše:

„...proti sobě v debatě o imigraci stojí srdce a hlava. Instinkty mnohým velí zaujmout pozici, že výrazné omezení imigrace by bylo zradou odkazu jejich rodičů a prarodičů. Stále více si jich ale současně uvědomuje, že zachování současného stavu je zradou jejich dětí a vnoučat. Masová imigrace totiž současně znamená i import masového antisemitismu...“

Navzdory nebezpečí, jež muslimská imigrace představuje pro jejich bezpečnost i celý způsob života, však Židé z velké většiny i nadále podporují neomezenou imigraci a ani Steinlight

v závěru své eseje neprojevuje příliš velké naděje, že tak učiní s dostatečným předstihem, aby se vyhnuli katastrofě.

Věrnost k imigračnímu „odkazu“ jejich předků se mi však nezdá být dostatečným vysvětlením převládajících židovských postojů k politice, jež je podle Steinlighta, předzvěstí naprostého zániku a zničení židovského života v této zemi, nemluvě pak i o zkáze Ameriky jako takové. Židé konec konců v mnoha případech bez váhání zrazují ortodoxní náboženské přesvědčení svých prarodičů, u jiných zase jejich socialismus – proč by tedy pro ně měla být imigrační historie natolik posvátná? Pokud chceme mít alespoň nějakou šanci na odvrácení Židů od jejich ideologie otevřených hranic, musíme skutečně pochopit důvody, pro které jí uvěřili. V následujících odstavcích se budu zabývat dvěma základními perspektivami, jednou pesimistickou, druhou lehce optimistickou.

Skutečný předmět židovských obav

Zprvé, ať už to zní jakkoliv šíleně, existuje ještě cosi, čeho se mnozí američtí Židé v hloubi srdce bojí mnohem víc než muslimského antisemitismu: antisemitismu bělošských křesťanů. Na tento fenomén v nedávné skupinové diskusi Centra pro imigrační studie upozornil i Steinlight:

„Každá významná židovská instituce, ať už jde o celostátní organizaci nebo velkou synagogu, je chráněna betonovými zábranami, které mají znemožnit výbuch **automobilové bomby** příliš blízko budově. Na cestě přes vstupní halu těchto budov budete muset projít detektorem kovů a dvojitými dveřmi z neprůstřelného skla. Následně vás prošacují strážci, obvykle bývalí newyorští policisté nebo izraelští agenti – a poté vás čeká ještě jeden průchod detektorem kovů.“

„Skutečně vtipné – kdyby nešlo o absurdní divadlo a děsivý doklad pevné vlády masové deziluze nad většinou významných amerických židovských organizací, včetně té, pro niž jsem pracoval a která právě přes ulici má své setkání – na tom ale je to, že zaměstnanci a vedení těchto organizací projdou kolem protivýbuchových zábran, dveřmi z dvojitého neprůstřelného skla, nechají se prošacovat, aby po schodech zamířili do svých kanceláří, kde tráví své dny řečmi o nebezpečí představovaném evangelickými křesťany...“

Bizarní židovská posedlost *neexistujícím protestanským antisemitismem* spojená s jejich selektivní slepotou ke *skutečnému masovému vraždění islamistickými antisemity* (jejichž vstup do země navíc umožnily právě Židy tolik podporované volné imigrační regulace) je pozoruhodný fenomén, který bychom myslím neměli odbýt jako prostě další z řady podivných etnických zvláštností. Ve skutečnosti totiž ukazuje na leitmotiv myšlení nemalého množství Židů, tedy jejich šíravou obavu z toho, co jim podle nich gójové jednoho dne mohou udělat – strach živý navzdory skutečnosti, že kromě jisté míry sociálního vyloučení a dalších etnických předsudků z doby před 2. světovou válkou Židé v této zemi nikdy nezažili z rukou

bělošské křesťanské většiny vážnější projevy antisemitismu.

Zrovna minulý týden jsem mluvil se svým známým (sekulární, levicový Žid, kterému táhne na sedmý křížek) o své myšlence – již jsem poprvé zformuloval pro *FrontPage Magazine* – že jedinou skutečně účinnou ochranou před hrozbou domácího muslimského terorismu je deportace všech muslimských příznivců džihádu pryč ze země. Rozhořčeně kontroval, že pokud by Amerika deportovala muslimské fundamentalisty, okamžitě by udělala totéž i s Židy. „Je to strašné, děsivé“, bránil se zapáleně, jako by prezident užuž podepisoval rozkaz k internaci všech Židů. V očích tohoto normálně flegmatického a pohodového muže stojí Amerika jediný pokyn od masové perzekuce, zatýkání a dokonce fyzického vyhánění Židů. **Vzhledem k předrážděným podezřením mnohých Židů o americké křesťanské většině – kterou ve skutečnosti tvoří nejlepší přátelé Židů na celém světě – tak nijak nepřekvapí, že tito Židé nepohlížejí na masovou imigraci z Třetího světa, včetně muslimů, jako na nebezpečí pro svou existenci, ale jako na ultimátní záruku vlastního bezpečí v naději, že v rasově nesourodé, odkřesťanštěné Americe budou ochabující kultuře většiny chybět síly – i kdyby v ní snad stále přežívala touha – účinně pronásledovat Židy.**

Obranný instinkt rozdělovat a tak oslabit potenciálně represivní většinové obyvatelstvo snad Židům dobře posloužil v minulost tam, kde bylo jejich ohrožení skutečné. Za stávajících okolností – v Americe, nejvíce filosemitské zemi v dějinách – je však morálně špatný a sebevražedný. Nejen že tak židovští obhájci otevřených hranic prosazují politiku škodlivou pro americkou většinu, ale také tím vytvářejí protižidovské nálady tam, kde předtím neexistovaly. Tragédie spočívá v tom, že jakmile se nějaký kolektivní myšlenkový postup hluboce zakoření, jako se tomu stalo u historicky pochopitelného strachu Židů z gójů, začne žít svým vlastním životem a nijak na něj nepůsobí důkazy ani racionální protiargumenty.

Dobře tento prvek židovské psyché osvětluje ve svých pamětech *My Love Affair with America* (Můj román s Amerikou) Norman Podhoretz:

„Sám mám za to, že to co se Židům stalo v Evropě, jim do podvědomí vrylo lekci... Lekci o tom, že antisemitismus, i v oné relativně neškodné a nenásilné formě, která stanovovala židovským studentům kvóty nebo znemožnila jejich rodičům vstup do módních klubů či prestižního zaměstnání v právní kanceláři na Wall Street, může vést k masové vraždě.“

Podhoretz zde jistě neříká nic přelomového, známe to ale spíše jako parodii židovských obav než jako něco, co by sami Židé otevřeně říkali. Mezi tradicionalistickými konzervativci, včetně těch židovského původu, jako třeba já sám (a pravcových Židů je víc, než si mnozí uvědomují) se už léta vtípkuje, že „jakákoliv kritika Židů je totéž jako Osvětim“. Přiznám se, že mi tato výtka vždy přišla poněkud přehnaná. Pokud se ale Podhoretz ve svém zhodnocení židovského smýšlení nemýlí, pak se zdá, že provařená parodie „každá kritika Židů se může

stát Osvětlení“ vlastně dost věrně zachycuje skutečné přesvědčení židovského společenství. **Znamená, že v hlavách Židů se jakákoliv snaha gójů zachovat svůj venkovský klub striktně nežidovský, nebo každé vyjádření křesťana, bez ohledu na svou krotkost a civilizovanost, v němž projevuje znepokojení nad libovolným aspektem kulturního a politického vlivu sekulárních Židů na americký život, rovná projevu protižidovské nenávisti, jež se snadno může přetavit v masové vraždění, a proto je nutné ji bezodkladně a nemilosrdně potlačit.**

Nechápejte mne prosím špatně. Neříkám, jako to opakují dnešní antisemité, že každé varování před antisemitismem není nic jiného než politická korektnost. Přestože zůstávají něčím okrajovým, jsou antisemitismus a nenávisť k Izraeli v dnešní Americe velice skutečné, a od 11. září se navíc v jistých částech politického spektra dramaticky rozrostly, jak jsem podrobně ukázal ve *FrontPage Magazine* i na svém webu [View from the Right](#) (viz [zde](#) a [zde](#)). Zavírat oči bychom však neměli ani před chováním některých Židů, kteří coby antisemitismus automaticky odsuzují každou rozumnou kritiku Židů, jakýkoliv normální projev nežidovského etnocentrismu nebo dokonce i silnější projev křesťanské víry. Vezměme si třeba obvinění vznášená proti Gibsonovu „*Umučení Krista*“ předním židovským komentátorem Charlesem Krauthammerem, který snímek nazval „aktem mezináboženské agrese... spektakulárně nenávisťný... příběh z dob před 2. vatikánským koncilem o židovské proradnosti“ a Williama Safira, podle něhož budou diváci odcházet z kin s jedinou myšlenkou: najít nějakého Žida a potrestat ho za Ježíšovu smrt. Dost znepokojivé bylo také chování redakce *Commentary*, která v minulosti křesťany i křesťanství vždy bránila před falešnými nařčeními z antisemitismu: otiskla pochvalnou recenzi ostře protikřesťanské knihy Jamese Carrola *Constantine's Sword* (Konstantinův meč), kde autor předkládá tezi, že křesťanské náboženství je ze své podstaty antisemitské a jako takové i prvotní příčinou nacistického holokaustu.

Důležitost tohoto židovského přesvědčení o neustále jen kousek pod povrchem číhajícím antisemitismu bělošských křesťanů vychází na povrch ještě zřetelněji v další pasáži Podhoretzovy knihy:

„V rámci zásady ‚veškerá nenávisť je nedělitelná‘ se židovské organizace jako Americký židovský výbor a Liga proti pomluvám – jejichž původním účelem byla obrana Židů proti diskriminaci a dehonestaci – nadšeně zapojily do hnutí za občanská práva, jehož vůdci i sponzory ostatně jednotliví Židé byli od prvopočátku.“

Zásada nedělitelnosti předsudků nutně vede k závěru, že všechny projevy pocitů příslušnosti ke členské skupině (tedy *nežidovské většinové* členské skupině) jsou v podstatě totožné – a stejným dílem nepřijatelné. Říká, že pokud jste proti jedné nečlenské skupině, jste proti všem takovýmto skupinám. To však vede k popření důležité skutečnosti, že některé nečlenské skupiny (např. blízkovýchodní muslimští fundamentalisté) se liší od členské skupiny (např. americké anglo-saské protestantské /WASP/ většinové kultury) podstatně více a jsou proto

hůře asimilovatelné – a dává tak větší smysl je vyloučit – než jiné nečlenské skupiny (např. italští katolíci nebo aškenázští Židé). Toto přesvědčení o nedělitelnosti předsudků značně ztěžuje rozlišení mezi nemorální zaslepeností, tedy touhou uškodit jiné skupině na jedné straně a legitimní obranou vlastního národa, jeho identity a zájmů na straně druhé. Rozostření tohoto rozlišení je podstatou **politické korektnosti**, jejíž optikou se všechny morální otázky smršťují na volbu mezi „inkluzí“ a „nenávistí“.

Když tak Židé spojí přesvědčení, že „veškerá nenávist je nedělitelná“, s myšlenkou, že „každý proti Židům namířený předsudek nebo vyloučení se může stát novou Osvětímí“, musejí dospět k závěru, že *jakékoliv* vyloučení *kterékoliv* menšinové skupiny, ať už je většinové společnosti sebecizejší, může potenciálně vést až k nové Osvětímí.

Tady to tedy máme. Rozklíčovali jsme ústřední příčinu neutuchající podpory masové imigrace liberálními i **neokonzervativními** Židy – včetně masové imigrace jejich smrtelných nepřátel. Podle těchto Židů by jakékoliv proti muslimům namířené omezení imigrace uvolnilo latentní síly **etnocentrismu** přežívající mezi bělošskou americkou většinou, které by se okamžitě obrátily proti Židům. Když to vyjádříme naprosto bez obalu, věří tito Židé, že pokud filosemitští bílí gójové neumožní muslimům nenávidějícím Židy přístup do Ameriky, pustí se tito gójové do nového židovského holokaustu.

I ti židovští autoři a představitelé, kteří nezacházejí do takovýchto krajnosti vizí o novém holokaustu nebo jiném masivním pronásledování Židů v této zemi, se přidržují svého velice podezřívavého postoje k bělošské křesťanské Americe. V hlavním článku čísla časopisu *Commentary* z listopadu 1999 nazvaném „*California and the End of White America*“ (Kalifornie a konec bělošské Ameriky) předpověděl Ron Unz, že pokud se současná vlna neevropských imigrantů nepřizpůsobí, nebude hlavním nebezpečím povstání těchto neasimilovaných migrantských kultur, ale výbuch **bělošského nacionalismu**. „Stojíme před velice reálnou hrozbou vzniku hnutí vymezených podél linie **návrhu č. 187**, každé nové z nich bude horší než to předchozí – a to na celostátní úrovni. *Jen těžko bychom hledali sílu, jež by mohla Ameriku rozbít na kusy tak snadno, jako vzestup bělošského nacionalismu,*“ napsal Unz. Fascinující. Multikulturalismus a hnutí skupin za práva menšin rozkládají kdysi jednotný a na právech jednotlivce založený americký politický systém na částice – jak si ostatně sami autoři *Commentary* dlouhá léta marně stěžují – zatímco upadající americká bílá většina reaguje na tento systematický útok proti své zemi, a těžko to říct jinak, bojácnou pasivitou.

Nyní se ale podle všeho ukazuje, že největší obavou lidí kolem *Commentary* nejsou nároky menšinových hnutí, ale jakýkoliv případný odpor bělošských Američanů proti nim, který *Commentary* demonizuje coby „bělošský nacionalismus“. **Jinak řečeno, židovští zastánci otevřených hranic mají větší strach z kompletně neexistující obrany bělošské Ameriky, než z reálně probíhající masové legální i ilegální imigrace, multikulturalismu, mexického iredentismu, muslimského džihádismu a všech dalších sil, jež tuto zemi ohrožují.** Pro všechny stoupence tohoto proudu myšlení je tak nanejvýš logické, že čím dříve se postupem masové imigrace dostane americké bělošské obyvatelstvo do postavení menšiny, a čím rychleji vytlačí jeho kulturu z dominantního postavení kultury imigrantů, tím lepší to pro Ameriku bude.

O něco nadějnější perspektiva

Jakkoliv jsou výše popisované a velmi znepokojivé postoje v americké židovské psýché a liberálním smýšlení vůbec přítomny, zdráhám se uvěřit, že většina Židů – nebo i jen politicky činných Židů – smýšlí o potenciálu bělošských Nežidů dopustit se protižidovské perzekuce natolik paranoidně, že by je to motivovalo k šílenému opatření podpory masové muslimské imigrace v rámci prevence tohoto útlaku. Existuje totiž i umírněnější – a nadějnější vysvětlení – židovské podpory pro imigraci z Třetího světa.

Židovskou zkušenost v moderním světě lze chápat mj. jako sérii židovských pokusů osvobodit se od dějinného břemene židovství, po staletí trvajících ohromného společenského znevýhodnění. Jak píše Paul Johnson ve svých *Dějínách Židů*, židovští komunisté 19. století („nežidovští Židé“, jak jim říká) vnímali komunismus jako skoncování s národními a etnickými identitami pro celé lidstvo, a tím pádem i identitou židovskou, což považovali za osvobození Židů od odvěkého prokletí protižidovských předsudků. **Usilovat ve snaze vypořádat se s vlastní etnickou identitou o převrat celých společností a jejich řádu se může jevit jako poměrně drastický způsob řešení židovského problému, v jedinečně zdůrazněné a ničivé podobě to však ukazuje pro Židy typické chování, když vytvářejí globální ideologie z důvodů nedílně spjatých s jejich partikulární situací coby Židů.** (Měli bychom také dodat, že tento sklon – přestože na sebe jako v daném případě může vzít i značně negativní formy – je přirozený pro lid, jehož kmenová historie a víra se stala základem celé západní civilizace.)

V Americe Židé objevili uměřenější řešení židovského problému: liberální individualismus. V něm je důležitý jen jednotlivec a jeho práva a na jeho etnické příslušnosti nezáleží – pokud o to jednotlivec nestojí. Jak napsal Milton Gordon ve svém vlivném díle z roku 1964 *Assimilation in American Life* (Asimilace v americkém životě), americké společnosti poloviny 20. století se povedlo snoubit kulturní asimilaci, tedy účast lidí různého původu na sdílené veřejné kultuře jako jednotlivců (na pracovištích, ve školách, politickém životě atd.), se strukturálním pluralismem, kdy si lidé obvykle zařídili své společenské a náboženské životy, stejně jako místo svého bydliště, podél etnických linií. Toto jedinečně americké uspořádání otevřelo Židům nebývalé možnosti dosažení míry sociálního začlenění, ekonomického a karierního úspěchu a „domáckosti“ nepoznané přinejmenším od zničení druhého jeruzalémského Chrámu – a dost možná nikdy v jejich dějinách.

Počínaje 60. lety minulého století však Židé a liberálové obecně dovedli tuto dobrou myšlenku liberálního individualismu příliš daleko. Samotná idea sdílené kultury, dříve považovaná za cestu k úspěchu a sounáležitosti s Amerikou, jim začala připadat jako diskriminace, protože vycházela z premisy, že některé národy a kultury jsou s ní slučitelné, zatímco jiné nikoliv. Nutně také postulovala existenci společných standardů chování, odvozených od norem postupně upadající americké anglosaské většiny, kterým se ostatní měli přizpůsobit. Židům, kteří v předchozích generacích tyto standardy nadšeně přijmuli, se však působením emancipační inspirace 60. let začaly nyní jevit jako příliš omezující, a tak se společně s nežidovskými liberály obrátili od umírněné snášlivosti Ameriky poloviny 20. století k čemusi, co bychom mohli nazvat tolerantním absolutismem, který upíral legitimitu



každé snaze o vymezení společné americké kultury nebo morální tradice (vyjma tradice liberalismu) – společná kulturní příslušnost a morální normy by totiž před jednotlivce či etnickou skupinu nutně kladly limity.

Díky tomu radikalizovanému liberalismu se Židé cítili ještě bezpečněji – a svobodněji projevit se jako Židé – než kdykoliv předtím. Jelikož zdárně implementovali model „ryzí nediskriminace a individuálních práv bez většinové kultury“ jako základ svého nebývalého úspěchu, svobody a štěstí v Americe, viděli Židé tento model jako výhodný nejen pro ně samotné, ale i pro všechny ostatní: vyjádření nejvyšší politické pravdy. Nenapadlo je, že radikálně individualistický model jim tak skvěle posloužil, protože patří k jedinečně zdatné skupině, která navíc těžila z života v prostředí dosud nenarušené západní společnosti. **Nepřipouštěli si ani to, že model se už zdaleka nemusí tak osvědčit u méně nadaných nebo asimilovatelných skupin, navíc ve společnosti bez soudržné společné kultury, jaká se z Ameriky následkem Židy tolik podporovaného absolutismu tolerance rychle stává. Odmítli vidět, že soudržnost i liberalismus společnosti se ocitnou v ohrožení, pokud se liberalismus nechá zajít příliš daleko.**

Víra ve vhodnost radikálního individualismu coby modelu pro celé lidstvo se tak pro sekulární Židy stala článkem víry, emocionálním nástrojem k uchopení smyslu světa a nedílnou součástí jejich národní identity. Proto – a ne z nějakého cynického kalkulu – tak rozhořčeně vystupují proti sebemenší kritice liberální ideologie a zapáleně se jí snaží na všech frontách ospravedlnit, ať už asimilací imigrantů z Třetího světa, demokratizací muslimských zemí nebo oslabováním tradičních hodnot založených na vládě nad svými žádostmi. (Vezměme si jako příklad neobyčejnou míru podpory homosexuálních sňatků v židovském společenství, podstatně vyšší než v jakékoliv jiné etnické či náboženské skupině – nesmírně ironická situace ve vývoji prvního významnějšího národa v dějinách, který považoval homosexualitu za bezbožnou zvrácenost.)

Židé si musejí uvědomit – a v nastupující realitě džihádu v Americe si to *nemohou dovolit ignorovat* – že jako každou další dobrou myšlenku lze i nediskriminaci dovést příliš daleko. **Umírněnou nediskriminaci, díky níž Židé v Americe tak uspěli, není nutno dovést až do bodu absolutní nediskriminace, jež volá po otevření našich hranic i kultury nepřizpůsobitelným a nepřátelským cizincům, což nemůže než vést jinam, než k odzbrojení a zničení společnosti jako takové.**

Bez ohledu na strašlivé problémy způsobené ideologií neomezené imigrace toto nazývám optimistickým výkladem židovské podpory volné imigraci, jelikož nepracuje s premisou nevykořenitelného židovského odporu vůči většinové americké kultuře, ale s pomýleným náhledem, který vychází z jedinečných dějin židovského národa a je tak možné jej náležitě poupravit. **Židé na vlastní kůži poznali a přijali liberální paradigma práv jednotlivce a nediskriminace jako recept na svou vlastní pozemskou spásu po staletích bídy a pronásledování, takže mylně – jakkoliv pochopitelně – dovedli tuto ideologii až do krajního bodu, kde už začíná ohrožovat samotnou další existenci země, která Židům tuto ochranu a možnosti prve poskytla.** Z pohledu židovského sebezájmu se to jeví natolik zjevně iracionálně, že jakmile jim to někdo jasně a pevně ukáže, nebudou to



DĚLSKÝ POTÁPĚČ

nakonec moci nevidět.

Trvalé vítězství není na obzoru

A tak přestože si Stephen Steinlight za svou snahu přivést své soukmenovce na pozice rozumnější imigrační politiky zaslouhuje uznání, měl by si i on uvědomit, že je k jejich víře v otevřené hranice poutají emocionální a politické důvody mnohem hlubší než neochota „zradit své prarodiče“. Měl by také pochopit, že i kdyby Židé pod tlakem hmatatelného strachu z islamismu v Americe ustoupili od své ideologii otevřených hranic, nejednalo by se pravděpodobně o příliš upřímnou a hlubokou konverzi. Těžko lze totiž od liberálů a Židů především očekávat kompletní a principiální opuštění moderního liberalismu. Stejně jako budou Izraelci v případě nutnosti bojovat s Araby, a hned jakmile boje na okamžik poleví, se vrátí k utopickým nadějím vkládaným do „mírového procesu“, mohou se snad i američtí Židé tvář tvář bezprostřednímu islamistickému nebezpečí obrátit k podpoře nějakého nominálního zpřísnění imigračních zákonů – jen aby se navrátili ke svému standardnímu liberalismu hned, co pomine přímé nebezpečí. Není realistické očekávat v tomto směru nějaké definitivní vítězství. **Liberalismus slouží jako organizující ideologie moderní společnosti, pro sekulární Židy (tedy velkou většinu amerického Židovstva) se však jedná o posvátný objekt víry, již prožívají se stejnou zapálenou oddaností, jakou jejich zbožnější soukmenovci pociťují ke své úmluvě s Bohem.**

Úvaha Lawrence Austera Why Jews Welcome Muslims vyšla na stránkách *FrontPage Magazine* 22. června 2004.